

בעניין:

מנסור _____ ת"ז _____
באב אל חליל, הרובע הנוצרי סנט ג'ון ירושלים

ע"י ב"כ עוה"ד חוה מטרס-עירון (מ.ר. 35174) ו/או יוסי
וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או
לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או מנאל חזאן (מ.ר.
28878) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737) מהמוקד להגנת
הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר. רח' אבו
עוביידה 4, ירושלים 97200
טל': 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעת

- נ ג ד -

1. **מדינת מדינת ישראל**
2. **רס"ל _____ בוחבוט,**
מס' אישי: _____

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רחוב עוזי חסון 4, ירושלים 94152
טל: 02-6208177; פקס: 02-6222385

הנתבעים

מהות התביעה: פיצויים בגין נזקי גוף
סכום התביעה: עד גובה סמכות בית המשפט

כתב תביעה מתוקן

א. מבוא – שימוש לרעה בכוח, אלימות שוטרים ורשלנות בחקירה: כשל מערכתית

1. ראשיתם של דברים בליל קיץ של שנת 2001, עת נהגה אישה צעירה תושבת ירושלים ברכב מסוג מרצדס, בדרכה לאסוף את בעלה ממקום עבודתו. במחסום דרכים בצומת מאר אליאס נפלה קורבן להתעמרות, אלימות והשפלה מצד שוטר משטרת ישראל אשר ניצב במקום; המשכס בתחנות המשטרה אליה פנו התובעת ובעלה לשם הגשת תלונה נגד השוטר והשוטר דולק בעקבותיהם: בתחנת המשטרה "עוז", חברו לשוטר שוטרים אחרים בהתנפלות שלוחת רסן על בני הזוג, סירבו לקבל תלונתם וסילקו אותם בבושת פנים. גם בתחנה "מוריה" בתלפיות סירבו לקבל תלונתם, גם אליה הגיע השוטר ברדיפתו אחר האישה; סופם במחדלי הטיפול במחלקה לחקירת שוטרים בפרקליטות המדינה וביחידה לתלונות הציבור במחוז ירושלים. הראשונה, משכה ידיה בזריזות מחקירה וקבעה, מטעמים של אינטרס הציבור, "כי העניין איננו מתאים להעמדה לדין פלילי" והאחרונה, במראית עין של בדיקה, סיימה פרשה זו בהסתמך על הדגם המוכר של טענות שוטרים נחקרים: "לא מוכר" "לא זכור", ובאימוץ הטענה התמוהה כי התובעת לא פנתה אל הגורמים הנכונים. כך, מעשה פלאים הופכת התובעת – הקורבן – לאשמה. כך מחבקת מערכת אכיפת החוק את הסורחים בשורותיה ומכסה עליהם וכך היא מותירה את קורבנה מעורטלת מזכויותיה ומנושלת מתרופתה.

2. עניינה של התביעה במכלול - בהתנהגויות הנפרדות, אחת לאחת, ובמשקל המוגבר והמתעצם מרצף ההתנהגויות הפסולות – באלימות חמורה¹ לשמה של שוטרים שאין לה זיקה והצדקה כלשהי, בשימוש בלתי חוקי בכוח, בזלזול ובהשפלה של תושבים פלסטינים, בחפוי על אלה, בקבלתם ובסיווגם, כנורמות הנופלות לגדרי אינטרס הציבור, שלא להעמיד לדין פלילי; בעשיית שימוש לא ראוי באינטרס זה, כנתיב מילוט ופטור מאחריות; והכל בידי האמונים על אכיפת החוק. ועניינה בחובת המדינה למצות את הדין עם האלימים המתעמרים והמשפילים, הממסמסים והמחפיים שבקרבה, עם אלה הקובעים, כי פגיעה בחיי פלסטיני, בשלמות גופו ובכבודו מקומה מ"חוץ לגדר" של האינטרס הציבורי הישראלי ושם מקום קבורתה. ועניינה בחובת המדינה לפצות את התובעת בגין הפגיעה בה כאדם ובגין הנזק אשר גרמו לה המעוללים והקובעים כזאת.

3. האירועים בכתב התביעה מצטרפים לאירועים רבים נוספים² בהם עושים שוטרים שימוש שלא כדין בכוח, אשר הוענק להם לשם שמירה והגנה על אינטרסים חברתיים ראויים, ונוקטים באלימות כדן סתם; ואשר המדינה מטעמה הם פועלים נמנעת במחדליה מלשרשם ומהטמעת דרכי עבודה ראויות בקרב האמונים על שמירת החוק, כך שיימנעו תופעות מחפירות אלה וכך, משאירעו למרות הכל (ובמיוחד באלימות חמורה שאופייה פלילי מובהק) יתאפשר לניזוקים מידם להניח בסיס ראיתי מוצק, שעה שהם מבקשים לתבוע את נזקיהם. ברשלנותה זו, נותנת המדינה יד להעמקת תופעה נפסדת זו, להיקבעותה כהתנהגות חברתית נורמטיבית ולפגיעה באינטרס הציבורי.

4. ראוי אפוא, כי תועמד המדינה על ידי בית המשפט הנכבד, על הכשל המערכתי שפשה במערכת אכיפת החוק, על חובתה של מערכת זו לפעול ובשימת דגש מיוחד על החשיבות העליונה של תרבות אמת, ולפעול בנחישות כלפי תופעות העולות כדי "מכת מדינה" תרתי משמע: אי-מיצוי הדין כלפי שוטרים האשמים בשימוש לרעה בכוח תוך הפעלת אלימות – לחוד וביחד - חיפוי, התנערות, מסמוס והתכחשות לתופעות של אלימות והשפלה, אנונימיות כביכול, אנמיות כביכול, נטולות מהות פלילית כביכול, של שוטרים ואנשי חוק כלפי תושבים פלסטינים, והפקרת הניזוקים מידיהם בלא תרופה.

ב. הצדדים לתביעה

5. התובעת, תושבת באב אל חליל, הרובע הנוצרי סנט ג'ון ירושלים, ילידת 17.9.1968.
6. א. הנתבעת 1 הייתה בכל הזמנים הרלבנטיים לאירועים נשוא התביעה אחראית על פעילויות שוטרי משטרת ישראל ומג"ב לרבות שוטרי תחנות המשטרה "עוז" ו"מוריה" בתלפיות, על המחלקה לתלונות הציבור במחוז ירושלים ועל חוקרי המחלקה לחקירת שוטרים בפרקליטות המדינה.
- ב. הנתבע 2, שוטר בדרגת רס"ל, שירת בכל הזמנים הרלבנטיים לכתב תביעה זה, במשטרת ישראל, ביחידת הסיור עוז.

ג. תיאור האירוע – צומת מאר-אליאס

7. בשעות הלילה המוקדמות של ה-7.8.2001 (להלן יום האירוע) יצאה התובעת מביתה בירושלים ונהגה לכיוון כפר אום טובה ברכב מסוג מרצדס. ברכב לא היה איש מלבדה.
8. בסמוך לצומת מאר אליאס חנה רכב משטרה מס _____ ובסמוך ניצבו שוטר מג"ב (להלן שוטר מג"ב) ושוטר כחול (להלן נתבע 2). שוטר מג"ב אותת לתובעת לעצור, ביקש ממנה להציג תעודת זהויה, שאל למקום מגוריה והאם היא בעלת רישיון נהיגה.
9. התובעת מסרה לשוטר מג"ב את תעודת הזהויה, את כתובתה והשיבה בחיוב לעניין רישיון הנהיגה.

¹ ראו: דו"ח הוועדה בנושא הטיפול המערכתי באלימות שוטרים, יוני 1994, עמ' 3, 51 (להלן דו"ח ועדת קרמניצר).

² ראו דו"ח ועדת קרמניצר, עמ' 23-25.

10. שוטר מג"ב הורה לתובעת להמתין, מסר את תעודת הזיהוי לנתבע 2, וסימן לתובעת להתקרב אליהם בנסיעה. התובעת עשתה כמבוקש.
11. שני אנשי המשטרה שבו אל רכב התובעת והנתבע 2 החזיר לתובעת את תעודת הזיהוי, תוך שהוא פותח עמה בשיחה מעין חברית, מתפעלת, בעניין המרצדס.
12. התובעת, שנימת הדיבור הלא פורמאלית של הנתבע 2 נתפסה בעיניה כהתנהגות העוברת את גבולות סמכותו כשוטר, ובמיוחד כאשר היא לבדה בשעת לילה ובמקום חשוך ושומם, גם הרתיעה והפחידה אותה, לא הגיבה. הנתבע 2 שאל את התובעת למקום מגוריה. התובעת השיבה, כי כבר השיבה על כך לשוטר מג"ב העומד לידו וניתן לשאול אותו.
13. דברים אלה עוררו את זעמו של הנתבע 2 ובתגובה משך את תעודת הזיהוי מידי התובעת והורה לה לעמוד בצד.
14. התובעת נשארה ברכבה ממתינה. אנשי המשטרה לא מסרו לה תכליתו של העיכוב ולא עד מתי יארך ובמשך זמן רב לא הורו לה להמשיך בדרכה. איש לא עבר בדרך. הדבר הציק לתובעת והיא יצאה מרכבה ופנתה אל הנתבע 2 בשאלה מדוע היא מעוכבת מלהמשיך בדרכה; בנוסף ביקשה מאנשי המשטרה להזדהות.
15. שוטר מג"ב מסר את שמו – _____, אולם משנשאל הנתבע 2 לשמו ולפרטיו קילל את התובעת. בסופו של דבר מסר לה הנתבע 2 שם – _____, ומספר אישי – _____.
16. התובעת התרשמה, כי הנתבע 2 מלגלג עליה ושאלה האם שמו כשם ראש הממשלה וביקשה כי יציג בפניה תעודה מזהה. הנתבע 2 סירב ואמר כי הוא אחיו של ראש הממשלה. הנתבע 2 איים על התובעת, כשהוא מתקרב אליה עד כי פניו נגעו כמעט בפניה, קילל אותה קללות גסות בעברית ובערבית כמו: "כוס אמק" "כוס אוחתק" וקללות נוספות הפוגעות בכבודה של התובעת, נפנף באגרופו וצרח לעברה, כי היא ברת מזל בהיותה בחורה – ולא, היה מכה אותה בחזקה, כך שהייתה עפה למרחק; והכל בשנאה תוך איבוד שליטה כמו ריב אישי יש לו עמה.
17. שוטר מג"ב לא התערב.
18. הנתבע 2, כשהוא מגביר את הקללות, החזיר לתובעת את תעודת הזיהוי וגירש אותה באופן מכוער ומשפיל, תוך שהוא מאיים עליה בנשקו, עד שהתרחקה, כי יהרוג אותה.
19. התובעת נכנסה לרכבה, הבחינה כי שעון הרכב הצביע על השעה 21:45, ועזבה את המקום כאשר היא מבוהלת, נסערת ורוועדת. במצב זה נהגה אל בעלה.

ד. תיאור האירוע – תחנת המשטרה "עוז"

20. בסביבות השעה 22:00 הגיעו התובעת ובעלה לתחנת המשטרה הקרובה "עוז" (גיבל אל מוכבר) כדי להתלונן על הנתבע 2. משציינו, כי באו לשם הגשת תלונה נגד שוטר, אמר להם השוטר שדיבר איתם, כי בתחנה זו לא יקבלו מהם תלונה וכי עליהם לפנות לתחנת המשטרה בתלפיות.
21. בתוך כך הגיע לתחנה הנתבע 2 ברכב משטרה, כשהוא קורא אל בעלה של התובעת באופן מבזה: "אתה בוא פה יא מניאק". התובעת זיהתה את הנתבע 2 ואמרה זאת לבעלה. הנתבע 2 המשיך להתגרות בתובעת ובבעלה אשר שמרו על איפוק ולא נגררו להגיב.
22. לנתבע 2, המקלל, הצטרפו שוטרים נוספים, אשר יחד עם הנתבע 2 ניסו לתקוף פיזית את התובעת ואת בעלה. היו שוטרים שניסו להגן על השניים, אך אלה ספגו בכל-זאת דחיפות

אלימות. השוטרים המתנפלים חבטו בתובעת בחלקי גוף שונים שגרמו לכאבים בכל גופה. בעלה נשרט. מסמכים שהיו בכיסו עפו והתפזרו.

23. שוטר, שנראה לתובעת כאחראי, גרש את התובעת ובעלה בצעקות והורה להם ללכת לתחנת המשטרה בתלפיות ("מוריה"). השוטר לא נעתר לניסיונותיהם להסביר ולשטוח את טענותיהם, כי הם מותקפים על ידי השוטרים במקום.

ה. תיאור האירוע – תחנת המשטרה "מוריה" בתלפיות

24. התובעת ובעלה הגיעו לתחנת המשטרה בתלפיות, "מוריה". לשוטר שניצב בכניסה אמרו, כי הם מבקשים להגיש תלונה נגד שוטר. השוטר סירב להכניסם והפנה אותם למח"ש בגבעת שאול. רק לאחר שהתקשו לדבר עם האחראי הכניסם.

25. התובעת הופנתה אל הקצין ____ שושני (להלן "הקצין שושני"). בתוך כך הגיע הנתבע 2.

26. התובעת הפנתה תשומת לבו של הקצין שושני להימצאות הנתבע 2 בתחנה. ציינה בפניו, כי היא ובעלה שרויים בסכנה מאחר שהנתבע 2 איים על חייה וניסה לתקוף אותה ואת בעלה לעיני שוטרים אחרים, וכי הוא עוקב אחריהם. לכן, אף ביקשה את הגנת המשטרה.

27. הקצין שושני הסביר, כי לא יוכל לקבל תלונה נגד שוטרים, כי עליהם לפנות למח"ש, וסירב לדבר עם התובעת ועם בעלה.

28. בקשות התובעת לקבל אישור, כי הייתה בתחנה ולקבל ליווי משטרת לביתה לא נענו. הקצין שושני אמר, כי הוא ידבר עם הנתבע 2.

29. התובעת ובעלה יצאו לביתם, מושפלים, מבוהלים, כעוסים ומתוסכלים. התובעת חשה כאבים בכתפיה בחזה ובמותניה, תוצאת הדחיפות העזות.

30. משהגיעו הביתה העלתה התובעת את אירועי הלילה על הכתב. מצ"ב העתק תרשומת אירועי הלילה מסומן **נספח א'** לכתב התביעה.

31. למחרת, ביום 8.8.01 נבדקה התובעת על-ידי ד"ר ____ טיר מקופת חולים כללית, בפניו ציינה, כי הותקפה בידי שוטר בלילה הקודם והתלוננה על כאבים בכל חלקי גופה. הממצא הרפואי מצביע על כתמים כחולים על זרוע שמאל ועל רגישות בבית החזה. מצ"ב העתק התעודה הרפואית מסומן **נספח ב'** לכתב התביעה.

ו. טיפול מח"ש

32. למחרת, ביום 8.8.01 התלוננה התובעת במח"ש על האירוע ונגבו הודעות ממנה ומבעלה. בנוסף, מסרה התובעת לחוקר את רישום האירוע כפי שרשמה אותו מייד עם שובה לביתה באותו לילה. ראו: נספח א' הנ"ל.

33. ביום 15.8.01, פנה ב"כ התובעת, עו"ד הישאם שבאיטה, אל עו"ד ערן שנדר, מנהל מח"ש, בבקשה לעדכון בהתפתחות החקירה על שני ראשיה: כנגד הנתבע 2 ובגין מניעת הגשת התלונה בתחנות המשטרה השונות בליל האירוע. מצ"ב העתק פניית ב"כ התובעת מסומן **נספח ג'** לכתב התביעה.

34. ביום 26.8.01 הודיע עו"ד שנדר לתובעת, כי החליט "מטעמים של אינטרס ציבורי, שלא להמשיך בחקירה, כי העניין איננו מתאים להעמדה לדין פלילי" ועל החלטתו להעביר התלונה לטיפול היחידה לתלונות הציבור במשטרת ישראל. מצ"ב העתק הודעת עו"ד שנדר מסומן **נספח ד'** לכתב התביעה.

35. ביום 23.9.01 פנה עו"ד שבאיטה בכתב אל עו"ד שנדר וביקש לשקול שנית את החלטתו כאמור. עו"ד שבאיטה הצביע על חומרת החשדות כלפי הנתבע 2, שאם יתאמתו הם מהווים בסיס להעמדה לדין פלילי במספר סעיפי אישום חמורים. כמו כן הדגיש עו"ד שבאיטה, כי ההחלטה להפסיק את החקירה, בנסיבות של סדרת אירועים חמורים, "מטעמים של אינטרס ציבורי", משדרת מסר שלילי ואינה תורמת להרתעת שוטרים ולמיגור התופעה של אלימות חמורה מצד שוטרים כלפי תושבים פלסטינים. מצ"ב העתק הבקשה של עו"ד שבאיטה, מסומן **נספח ה** לכתב התביעה.

36. ביום 12.11.2001 הודיע מר בועז סגלוביץ, סגן למנהל המחלקה לחקירת שוטרים, כי גם לאחר העיון החוזר בתלונת התובעת, החלטת מנהל המחלקה שלא לחקור, בעינה עומדת. מצ"ב העתק ההודעה של מר סגלוביץ מסומן **נספח ו'** לכתב התביעה.

ז. טיפול המחלקה לתלונות ציבור

37. ביום 16.12.01, הודיע רפ"ק שמני, קצין תלונות הציבור במחוז ירושלים, אליו הועבר הטיפול בתלונה, לבכ"ח התובעת, את תוצאות הברורים שערך:

- הברור עם מפקד תחנת "עוז" העלה, כי במקום לא נכח אף קצין מהתחנה.
- הברור עם החוקר התורן העלה, וכי המקרה כלל אינו זכור ואינו מוכר.
- הברור עם החוקר בתחנת מוריה העלה, כי המתלוננים לא פנו אליו כלל. לו עשו כן, היה מקבל התלונה ומעבירה למח"ש.
- הברור עם הקצין בתחנת מוריה העלה, כי אינו זוכר את המקרה ולגרסתו אם הייתה אליו פנייה כזו היה מפנה למח"ש, כדי לשלול חשד למשוא פנים.

סופו של דבר: התיק נסגר.

מצ"ב העתק ההודעה של רפ"ק שמני **נספח ז'** לכתב התביעה.

38. ביום 23.12.02, בשיחת טלפון שקיימה עובדת המוקד עם נתן, קצין תביעות הציבור במחוז ירושלים, לשם קביעת מועד לצילום תיק החקירה של יחידה זו, מסר לה הקצין, שלא מצא דבר בתיק וכי אין לו כל סימוכין לתוצאות הבדיקה עליהן הודיע רפ"ק שמני כאמור לעיל.

39. בהיות קצין תלונות הציבור חוליית החקירה האחרונה במסכת אירועים זו, אופן הטיפול ותוצאותיו סותרות את הגולל על התלונה. תיק הבדיקה הריק, מצביע על זלזול בתובעת ועל מראית עין של טיפול, שאינו עומד בסטנדרט סביר של טיפול בתלונה מסוג זה העולה כדי התרשלות.

40. והתובעת, היא אוחזת בהודאה המובלעת, כי השוטרים סרחו: "לשוטרי התחנה תיערך הדרכה בדבר החובה לקבל תלונה בכל תחנה נגד כל שוטר". זו תרופתה ושומה עליה להסתפק בה. ראו: נספח ז' הנ"ל.

ח. עילות התביעה

41. תקיפה

(1) דחיפות שדחפו הנתבע 2 והשוטרים העלומים בתחנת "עוז", את התובעת ואת בעלה בשטח תחנת משטרה, מבלי שיהיו איום כלשהו כלפי מי מהשוטרים, ללא התגרות מצידם, כאשר הם חסרי אונים, וללא יכולת להגן על עצמם, מהווה תקיפה כמשמעה בפקודת הניזקין [נוסח חדש] (להלן **פקודת הניזקין**).

(2) רדיפת הנתבע 2 אחרי התובעת, לתחנת "עוז" ומשם לתחנת "מוריה" ללא צידוק שבדין, מהווה תקיפה כמשמעותה בפקודת הניזקין.

3) הנתבע 2 והשוטרים העלומים בתחנת "עוז", אחראים כלפי התובעת בעוולת התקיפה משום שדחפו אותה ללא צידוק שבדין. הנתבעת 1 אחראית באחריות שילוחית כלפי התובעת לעוולת התקיפה שבוצעה על ידי השוטרים שתחת פיקוחה ו/או השגחתה ו/או פיקודה, בכך שאשררה את מעשיהם, בין היתר כאשר החליטה שלא לחקור את סדרת האירועים נשוא התביעה ולא נקטה נגדם הליך משמעותי או פלילי בעקבות אירועים אלה.

42. כליאת שוא

הנתבע 2, אחראי כלפי התובעת בגין כליאת שוא משום שהורה לה להחנות את רכבה בצד הדרך והותירה יושבת בו, ללא כל תכלית וצידוק שבדין. הנתבעת 1 אחראית באחריות שילוחית כלפי התובעת בגין כליאת שוא שבוצעה על ידי השוטר שתחת פיקוחה ו/או השגחתה ו/או פיקודה, בכך שאשררה את מעשיו, בין היתר כאשר החליטה שלא לחקור את סדרת האירועים נשוא התביעה ולא נקטה נגדו הליך משמעותי או פלילי בעקבות אירועים אלה.

43. הפרת חובה חקוקה

במעשיהם ובמחדליהם הפרו השוטרים ואנשי מח"ש המעורבים (אשר הנתבעת 1 אחראית למעשיהם באחריות שילוחית) את החובות החקוקות הבאות, אשר נועדו להגן על סוג האנשים עמם נמנית התובעת, וכי נזקי התובעת נגרמו עקב הפרת אותן חובות:

1) סעיפים 2, 4 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הקובעים, כי אין פוגעים בגופו או בכבודו של אדם וכי לכל אדם זכות מוקנית להגנה על גופו, חירותו וכבודו;

2) סעיף 11 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, לפיו כל רשות מרשויות השלטון חייבת לכבד את הזכויות הקבועות בחוק היסוד;

3) סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בדבר איומים על אדם בפגיעה שלא כדין, בגופו, בכוונה להפחידו או להקניטו;

4) סעיף 280(1) לחוק העונשין, המחייב כל עובד ציבור, לרבות הנתבעים, שלא לעשות מעשה שרירותי הפוגע לרעה בזכות הפרט, תוך שימוש לרעה בכוח הסמכות;

5) סעיפים 378, 379, ו-382(א) לחוק העונשין בדבר תקיפה, ותקיפה בנסיבות מחמירות בחבורה (וגם כשהאדם חמוש);

6) סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת המשטרה"), בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש;

7) סעיף 19(א) לתוספת השנייה לפקודת המשטרה, האוסר שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין;

8) סעיפים 1(ב), 66, 67(א), 72(א), 73(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), העוסקים בדרך שתבטיח שמירה מרבית על כבוד האדם ועל זכויותיו בעת עיכוב, בעילות עיכוב על ידי שוטר, בחובת השוטר להזדהות בפני המעוכב ובאיסור על עיכוב מעבר לזמן הסביר הדרוש בנסיבות המקרה;

9) סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר הכלל עליו הוא מורה, הוא החובה לפתוח בחקירה; וסעיף 49ט לפקודת המשטרה, בדבר הענקת הסמכות לבצע את החקירה למחלקה לחקירת שוטרים, כאשר התלונה הוגשה כנגד שוטר.

הנתבעים חבים לתובעת על-פי עוולת הרשלנות לפי הפירוט להלן:

1) הנתבע 2 והשוטרים האחרים שהיו מעורבים באירוע חרגו מסמכותם ו/או פעלו בניגוד לחוק, לפקודות ולהוראות המשטרה ולא כפי ששוטרים סבירים היה פועלים בנסיבות העניין ו/או פעלו על פי פקודות והוראות הנוגדות את הדין, השתמשו בכוח בניגוד לדין כלפי התובעת, התנהגו בזלזול כלפי גופה וכבודה של התובעת ולא עשו כל שהיה ביכולתם לעשות כדי למנוע מחבריהם לפגוע בתובעת;

2) הנתבעת 1 אחראית באחריות שילוחית לרשלנותם של הנתבע 2 ושל השוטרים האחרים המעורבים באירוע ולהפרת החובות החקוקות על ידם בהיותם שלוחיה ו/או הפועלים מטעמה;

3) הנתבעת 1 אחראית ישירות ברשלנות לנזקי התובעת בכך ש:

- לא הנהיגה בקרב שוטרי המשטרה מערכת חינוך והדרכה מספיקות לצורך הטמעת הכללים והדינים בעניין סמכויות עיכוב וכיבוד זכויות האדם.
- לא הנהיגה בקרב שוטרי המשטרה מערכת חינוך והדרכה מספיקות לצורך הטמעת הכללים והדינים בעניין חובתם לקבל תלונה מכל אדם.
- לא הנהיגה מערכת פיקוח מספיקה על מנת למנוע ולמגר תופעה חוזרת של אלימות משטרתית והתעמרות כלפי תושבים ובאופן מיוחד כלפי תושבים פלסטינים.
- לא הנהיגה דרכי משמעת וחובות דיווח מספיקות ויעילות על מנת לפקח על ולהרתיע מפני ממעשי אלימות מהסוג המתואר בכתב התביעה.
- צפתה או הייתה צריכה לצפות, שמחדליה ומעשיה הנ"ל יביאו למקרה התקיפה וההשפלה של התובעת וההתנכרות לתלונתה.
- התעלמה ולא יישמה המלצות של ועדות רשמיות שהוקמו, בין היתר, על מנת להילחם בתופעת האלימות והפרת זכויות אדם על ידי כוחות המשטרה. מצ"ב רשימת דוחות בנושא אלימות משטרתית, המסומנת **נספח ח'**.

4) הנתבעת 1 לא צפתה את הנזק שיגרם לתובעת, למרות שהייתה צריכה לצפות זאת, במיוחד לאור הישנות מקרים דומים לאירוע נשוא התביעה ולא פעלה על מנת למנוע את האירועים נשוא התביעה, למרות שהייתה צריכה לעשות כן;

5) הנתבעת 1 התרשלה ואף גרמה לתובעת נזק ראייתי בכך שהחליטה שלא לחקור את סדרת האירועים מהטעם הלא סביר, בנסיבות המקרה, "כי העניין אינו מתאים להעמדה לדין פלילי", ובכך לא הועמד על-ידה כל חומר חקירה, שמין הראוי היה, כי ימצא בידה בנסיבות של אלימות חמורה שעניינה פלילי (כהגדרתה **בדו"ח הוועדה הנ"ל**). בשל מחדלים אלה, נמנע מהתובעת לדעת את זהותם של כל השוטרים והקצינים המעורבים בתקיפתה ובסירוב לקבל את תלונתה, את חלקו של כל שוטר בתקיפה זו ואת הנסיבות המדויקות של האירוע.

ט. נזקי התובעת

45. **כאב וסבל ופגיעה בחרות ובכבוד** התובעת, סבלה מעיכוב שוא, מאימים על חייה, מהשפלה ובזוי, מידי הנתבע 2; התובעת ובעלה סבלו מדחיפות קשות בכל חלקי גופם, מידי הנתבע 2 ומידי חבורת שוטרים אשר מח"ש והמחלקה לתלונות הציבור במשטרה כשלו באיתורם ובזיהוים, וכל זאת ללא התגרות, סיבה או צידוק. התובעת ובעלה סבלו מרדיפה מאיימת של הנתבע 2, שעה שביקשו לממש את זכותם להגיש תלונה נגד ומסירוב שוטרים וקצינים להגן עליהם מפניו ולקבל את תלונתם. בשרשרת אירועים זו של אלימות חמורה, חשה התובעת איום ממשי וגובר על חייה, אימה, זעם והשפלה, מכך שהייתה ללא שליטה על חייה גופה וחרותה, שזכויותיה נרמסו ביד גסה על ידי מערכת אכיפת החוק, כלפיה יש לתובעת ציפייה לגיטימית להגנה וליחס מכבד. הימנעות רשויות

החקירה מלנהל חקירה ראויה בתלונתה של התובעת הייתה בבחינת זריית מלח על פציעה ופגיעה נוספת בכבודה.

על כל אלה מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק לתובעת פיצויים בגין כאב וסבל.

46. **פיצויים מוגברים ועונשים** - כן מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק כנגד הנתבעים פיצויים מוגברים ו/או עונשים. הפיצויים חייבים לשקף את הכשל המערכתי בשמירה ובהגנה על זכויות אדם בסיסיות שהיו למרמס - זכויות יסוד לחרות, לכבוד ולשלמות הגוף. תביעה זו אף מהווה דוגמא חדה לצורך הגובר לשרש תופעות כאמור ולהרתיע את האמונים על שלטון החוק מפני פגיעות נוספות בזכויות אדם בסיסיות במצבים דומים ומפני הישנות מקרים דומים של חיפוי על שוטרים אלימים ומסמוס חקירה.

י. כללי

47. לבית המשפט הסמכות העניינית והמקומית לדון בתובענה.

48. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעים לדין, ולחייבם לשלם לתובעת את נזקיה כמפורט בכתב התביעה בתוספת הוצאות משפט, הכל בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל.

היום: 7 בדצמבר, 2004
ירושלים

חנה מטרס-עירון, עו"ד
מ.ר. 35174
ב"כ התובעת

(ת.ש. 16222)